

Introducció

La relació amb Déu sorgeix d'un encontre amb la persona, que es perllonga en el fer de cada dia. Seduïts pel Misteri, sentim necessitat de recerca, d'un Déu que, en realitat, es manifesta en cadascun de nosaltres i que ens fa dir aquella frase de Pascal: **"Tu no el buscaries si Ell no t'hagués trobat"**; o bé de Pau: **"Jesucrist es va apoderar de mi"**. (Fl 3, 12).

Des d'aquesta certesa: allò que es dona en mi, també en el germà; és a dir, tots compartim, tots tenim aquest "trosset" de Déu: **La relació amb l'altre és l'única escala per enllaçar amb Déu.** No que jo pugui cap a Déu, sinó que Déu ve a mi i em desconcerta. La mística, entesa com a deixar-se envair pel Misteri, és l'escolta atenta per aprendre a estimar (...)

l'altre, el pobre (l'altre sempre és pobre), no és un problema a resoldre sinó l'accés de Déu a mi.

Per això quan en el silenci de la nit poso a les meves mans la jornada (...) no hi miro tant en què he fallat sinó com el Senyor ha sortit al meu encontre i m'ha ferit amorosament, com he hagut de canviar els plans (...) Tot això em fa sentir com portat a una situació cada vegada menys escollida, com portat a navegar en un mar cada vegada menys conegut, només amb una feble brúixola i el fort aire que et porta mar endins amb terror i agraïment. (Jacint Duran: "La porta d'entrada", dins *Teresa de Lisieux: Déu en la vida de cada dia*, B, 1998, p.262)

Déu en aquest altre i en la natura

En l'amor veritable, no som pas nosaltres que estimem els dissortats en Déu, sinó Déu en nosaltres qui estima els dissortats. Quan estem en la dissort, és Déu qui estima aquells qui ens volen bé. **La compassió i la**

gratitud procedeixen de Déu, i quan es donen una mirada, Déu és present en el punt mateix on els esguards es troben. (...) **La bellesa del món és el somriure de tendresa del Crist per a nosaltres a través de la matèria.** És realment present a la bellesa universal. L'amor d'aquesta bellesa procedeix de Déu davallat a la nostra ànima, i va cap a Déu present a l'univers. (Simone Weil: *En espera de Déu*. B, 1965, pp.118 i 128)

A Déu no se'l coneix, se'l reconeix

Acaeciome a mí una ignorancia al principio, que no sabía que estaba Dios en todas las cosas y como me parecía estar tan presente parecíame imposible. Dejar de creer que estaba allí no podía, por parecerme casi claro había entendido estar allí su misma presencia. Los que no tenían letras me decían que estaba sólo por gracia. Yo no lo podía creer porque como digo parecíame estar presente y así andaba con pena. **Un gran letrado de la Orden de Santo Domingo me quitó de esta duda, que me dijo estar presente y como se comunicaba con nosotros, que me consoló harto.** (Sta. Teresa d'Àvila, V 18,15)

Encontre i vivència

La relació amb Déu és relació, no simplement fer el que Déu vol o complir el deure. En la mesura que visc un encontre, sento una presència, tinc una experiència d'ell. **No sempre serà un «pensar en Déu», una «contemplació», però sí que sento una ressonància, sense paraules, mitjançant la pau que m'asserena, la plenitud de la meua vida de cada dia, l'esperança que em va dominant, el goig profund enmig de circumstàncies molt variades, la unitat de tot el que faig...** (Josep Rambla: "Vida de cada

dia i relació amb Déu" dins *Teresa de Lisieux: Déu en la vida de cada dia*. B, 1998, pp.118-119)

La vida quotidiana: "Una discreta teofania"

Com passa amb el tapís, també el tramat de la nostra vida quotidiana és composta per dues realitats: una de vertical, la vida rebuda de Déu, i una altra d'horitzontal, totes les altres vides que es van entrellaçant amb aquesta. La unió d'ambdues, la seva relació, és el que dona sentit a allò que hem estat, a allò que som. Com en un tapís, també en la nostra vida hi trobem un anvers i un revers: un exterior, amb la seva trama i els seus nusos, amb les seves tensions i els seus esquinçaments, obligats desencontres i trobades, experiències de dolor i de goig; i un interior, que és el que ens dona la clau (...) **la presència de Déu és una figura que es va destacant a mesura que anem essent tasca i producte d'allò viscut.** **I el millor de tot és que allò que es forma no és una imatge sobre un suport, com en la pintura, sinó que el mateix teixit és la imatge que hi ha quedat impresa.** (Xavier Quinzà: "Signes de Déu en el quotidià" dins *Ser cristià en la vida quotidiana*. B, 2003, pp.26-27)

Llegiu: Sl 63; Jn 14, 18-28; Col 3, 1-5

Qüestions

- Déu és un estrany a casa nostra? L'encasellem només en la devoció?
- Què entenem per una relació personal amb Déu?
- Déu es manifesta en la nostra vida quotidiana. Quina experiència en tenim?